

# De Gruweltoren

Tom Thys

voor Belinda Belmondo

# Hoofdstuk 19

## De weddenschap

(Het verhaal van Tommy)

‘Je durft het niet,’ zei Max.

‘Wat?’ Tommy keek naar het huis op de heuvel. Het leek wel een klein kasteel met al zijn torentjes. De muren waren bedekt met klimop en de voordeur was te bereiken via een stenen trap. Er lag een grote tuin rondom het huis, maar die werd al jaren verwaarloosd. Overal lagen dorre bladeren die van de bomen losgerukt waren. Het domein was afgeschermd door gietijzeren tralies. Vroeger was het ongetwijfeld een prachtig huis geweest, maar nu was het een krot. Een beetje zoals een verwelkte roos die ooit mooi in bloei had gestaan.

Tommy reed hier weleens voorbij met zijn fiets. Dan trapte hij extra hard op de pedalen, want hij vond het maar een griezelig huis. En dan waren er nog de verhalen over de bewoonster...

‘Ik wed dat je het niet durft.’

‘Wat dan?’ vroeg Tommy opnieuw.

Max schraapte zijn keel en fluisterde samen-zweerderig: ‘Inbreken in het huis van de heks.’

Max bedoelde mevrouw Parmentier. De heks was maar een bijnaam, want heksen bestonden natuurlijk niet. Dat hoopte Tommy toch. Mevrouw Parmentier was de weduwe van een rijke zakenman. Na zijn vroege dood had zij het huis en alles wat erin stond geërfd. Het gerucht ging dat ze haar man had vergiftigd zodat ze dat paleis van verderf voor zich alleen had. Dan kon ze zich toeleggen op haar brouwsels en magische spreuken. Tommy vond het maar onzin, al wilde hij haar liever niet in het echt tegenkomen.

Mevrouw Parmentier had een eenvoudig, iet-wat eigenaardig baantje. Ze reed rond in een bestelwagen, dat had Max’ vader een keer gezien. Toen hij op een dag van zijn werk kwam, zag hij de bestelwagen aan de kant van de weg staan. Tot zijn verbazing stapte mevrouw Parmentier uit. Ze had handschoenen aan en liep naar het kadaver van een vos die was aangereden. Vervolgens stak ze de vos in een zak en legde hem in de laadbak van haar bestelwagen. Max’ vader had het verhaal tijdens het avondmaal aan zijn zoon verteld en die vertelde het op zijn beurt aan zijn vrienden.

Tommy vroeg zich af waarom iemand dat soort werk deed. Zelf vond hij het vreselijk om dode dieren te zien. Als hij op straat een platgereden vogel zag liggen, werd hij enorm verdrietig. Vroeger had hij een kat. Nanoek was zijn naam. Nanoek was een jaar geleden spoorloos verdwenen. Ondanks de posters die hij samen met zijn moeder

in de buurt had opgehangen, werd Nanoek nooit teruggevonden. Tommy had wel twee weken aan een stuk gehuild. Zelfs nu kreeg hij nog altijd een wee gevoel in zijn buik als hij aan zijn zwart-witte kat terugdacht. Ze waren de beste maatjes.

Max stootte hem aan. 'Dus? Ga je of niet?'

'Ben je gek!' zei Tommy. 'Wat als ze me betrapt?'

'Ze is niet thuis.'

'Hoe weet jij dat zo zeker?'

'Zie jij soms ergens licht branden?'

Tommy keek naar de vele raampjes tussen de klimop. Overal gaapte de duisternis achter het glas. Daarna keek hij naar de hemel. Die was grijs en somber. Het miezerde. Het was typisch herfstweer. Tommy hield van de herfst, op voorwaarde dat hij lekker warm binnen kon zitten met melk en koekjes.

'Kijk, je hoeft niet eens over het hek te klimmen.' Max duwde tegen de gietijzeren poort die piepend openging.

Tommy twijfelde.

'Ben je soms bang?' vroeg Max.

Tommy schudde zijn hoofd.

'Je liegt.'

'Ik ben niet bang,' zei Tommy. Hij besepte dat zijn stem weinig overtuigend klonk.

'Als je het doet, krijg je al mijn dubbele voetbalstickers.'

'Allemaal?'

'Allemaal,' zei Max. Hij knikte zelfverzekerd.

Eigenlijk was Tommy best benieuwd hoe het huis er vanbinnen uitzag. Niemand was ooit bij

mevrouw Parmentier op bezoek geweest. Hij zou dus de eerste zijn die zijn vrienden kon vertellen wat er zich achter de donkere ramen bevond. Er trok een siddering door zijn lichaam. Nerveus beet hij op zijn nagels.

‘Weet je wat, ik houd hier de wacht,’ zei Max. ‘Je hoeft nergens bang voor te zijn. Het duurt waarschijnlijk nog uren voor de heks thuiskomt van haar werk.’

Tommy schatte zijn kansen in. Aan de zijkant van het huis stond een raam op een kier. Om daar te komen moest hij zich optrekken aan het balkon. Aangezien hij erg lenig was en goed kon klimmen, zou dat een fluitje van een cent zijn.

‘Oké, ik doe het,’ zei hij uiteindelijk. Zijn hart begon sneller te bonzen nu hij had besloten de weddenschap aan te gaan. Hij schudde Max de hand. ‘Jij blijft de hele tijd hier, toch?’

‘Wees gerust, ik ga niet weg.’ Max beet op zijn wijs- en middenvinger en vormde er daarna een V-teken mee. Dat wilde zeggen dat hij zijn belofte niet zou verbreken.

Tommy telde in zijn hoofd tot tien. Hij ademde diep in en glipte door de poort. Nu bevond hij zich in de gigantische tuin van mevrouw Parmentier. Er stonden verschillende bomen, struiken en stenen beelden. Tommy sloop van het ene obstakel naar het andere. Hij wilde geen enkel risico lopen. Als de heks toch thuis was en toevallig een keer naar buiten keek, zou ze hem zo niet kunnen zien. Hij kwam steeds dichterbij het open raam.

Enkele keren keek hij achterom, om te kijken of Max nog steeds op de uitkijk stond. Zijn vriend

liet hem gelukkig niet in de steek. Tommy bedacht een ontsnappingsroute voor het geval de weddenschap toch verkeerd afliep. Ergens aan de zijkant van het domein ontbrak een tralie in het hek. Als hij zich smal maakte kon hij daarlangs vluchten. Mevrouw Parmentier was vast niet zo snel dat ze hem kon inhalen.

Tommy stond nu onder het balkon waar het open raam was. Tegen de muur hing een regenpijp. Dat maakte het nog gemakkelijker om bij het balkon te komen. Tommy stroopte zijn mouwen op, klemde zijn handen om de regenpijp en zette beide voeten tegen de muur. Zo klom hij naar boven tot hij op het balkon kon kruipen. In de verte zag hij Max bij de poort staan. Hij stond in zijn neus te peuteren. Tommy stak zijn duim omhoog en Max deed hetzelfde. Tot nu toe verliep alles zoals gepland.

Voorzichtig duwde hij tegen het raam. Het hout van de kozijnen was zo rot dat hij vreesde dat het glas er elk ogenblik uit kon vallen. De wind trok de gordijnen naar buiten. Ze wapperden langs hem heen. Met ingehouden adem keek Tommy naar de kamer die voor hem lag. Het leek op een logeerkamer. Op de grond lag een tapijt met een ingewikkeld motief. Aan de ene kant van de kamer stond het bed en aan de andere kant de klerkast. In het midden van het plafond bungelde een kroonluchter. De wind gleed langs de kristallen versiering waardoor die een onheilspellende melodie leek te zingen.

Even wilde Tommy zich bedenken en teruggaan. Maar toen dacht hij aan het verhaal dat hij

aan zijn vrienden kon vertellen. Ze zouden hem bewonderen om zijn moed. Vastbesloten klom hij door het raam naar binnen. Hij probeerde daarbij zo weinig mogelijk kabaal te maken. Hij ging op het tapijt staan om zijn voetstappen te dempen. Daarna liep hij de kamer door, tot aan de deur. Heel langzaam duwde hij de klink naar beneden en trok de deur open.

Hij stond nu op de overloop van de eerste verdieping. Van hieruit had hij zicht op de trap en de verschillende kamerdeuren in het huis. Het was reusachtig. Sommige delen van het huis lagen verborgen in schaduw, andere delen waren zichtbaar door het daglicht dat naar binnen viel. Overal stonden kastjes met vazen en sierbeelden. Aan de muren hingen oude schilderijen. Tommy wist niet waar hij moest kijken. Hij was op zoek naar iets bijzonders, iets waarmee hij indruk kon maken op zijn vrienden.

Helemaal aan de andere kant van de overloop bevond zich een dubbele deur. Tommy was benieuwd wat zich daarachter bevond. Zou het de slaapkamer van de heks zijn? Er trok een rilling van onderaan zijn rug tot in zijn nek. Stel je voor dat ze toch thuis was en daar een middagdutje deed. Tommy durfde er niet aan te denken.

Op zijn tenen trippelde hij naar de deur. Bovenaan zat een rond venstertje, maar dat was te hoog voor hem om door te kunnen kijken. Hij probeerde het sleutelgat, maar het was te donker om iets te kunnen zien. Als hij wilde weten wat er achter de deur wachtte, moest hij wel naar binnen gaan. Met bevende handen duwde hij tegen de deur. De

scharnieren piepten en kraakten zo hard dat de heks ongetwijfeld wakker zou schrikken uit haar middagdutje. Tommy bleef als bevroren staan.

Een muffe geur drong zijn neusgaten binnen. Wat hij zag was geen slaapkamer. Gelukkig maar. Tommy zou het besterven van angst als hij oog in oog kwam te staan met de heks. Overal in de kamer zag hij schimmen en schaduwen. Langs de gordijnen sijpelde amper daglicht de kamer binnen. Zijn ogen moesten wennen aan het halfduister.

Hij zag de omtrekken van een grote vogel, misschien wel een kraai, die met gespreide vleugels op de schoorsteenmantel stond. Vlak naast het raam hing een hertenkop met een prachtig gewei aan de muur. Aan de andere kant van het raam stond een kast met allemaal glazen bokalen op de planken, gevuld met een vloeistof. Eén bokaal stond recht in een straal daglicht zodat Tommy goed kon zien wat erin zat. Het was een opgerolde slang.

Tommy was stomverbaasd. Hij zette enkele passen naar voor en trok de gordijnen open. Nu zag hij pas hoeveel andere opgezette dieren er nog in de kamer stonden. Het waren er tientallen, groot en klein. In het midden van de kamer stond een reusachtige houten tafel. Daarop stonden allerlei vogels, maar ook een vos, een das, een wezel en nog veel meer. Tussen de grotere dieren lagen glazen kistjes met daarin insecten zoals kevers, spinnen en vlinders. Tommy kreeg er kippenvel van. Toch vond hij het fascinerend om te zien.

Hij liep rond de tafel en streek met zijn hand



over de vacht van een hond. Die voelde net echt. Zijn ogen fonkelden zelfs alsof hij nog leefde. Tommy vroeg zich af waarom de heks al deze dieren had opgezet. Waren dit dieren die ze had opgehaald met haar bestelwagen? Hij vond het bizar dat iemand zoiets deed.

Toen viel Tommy's oog op iets dat hij herkende. Er ging een schok door zijn hele lichaam. Op de hoek van de tafel stond een kat met een zwart-witte pels. Het patroon in de pels was helemaal hetzelfde als bij... Nanoek! Het begon te duizelen in Tommy's hoofd. Hij wankelde naar zijn beste maatje en keek hem in de ogen. Ja, er bestond geen twijfel over, dit was Nanoek.

Tranen sprongen in Tommy's ogen. Hij legde zijn hand op Nanoeks kop en aaide hem zoals hij zo vaak had gedaan toen het dier nog leefde. Hij omhelsde hem en gaf hem zelfs een kus op zijn neusje. Hij werd zo overmand door emoties dat hij de naderende voetstappen niet hoorde. Ineens stond de heks in de deuropening. Ze was lang en mager en had een hoekig gezicht en donkere ogen. 'Wie ben jij en wat doe jij hier?' vroeg ze. Haar stem was schel.

Tommy deinsde achteruit en struikelde over zijn eigen voeten. Hij belandde op de grond, verlamd door angst. Zijn hart hamerde in zijn keel en koud zweet brak hem uit. Hij wilde om hulp roepen, maar zijn stem brak. In zijn hoofd speelde zich een gruwelijk scenario af. Heel even zag hij zichzelf op de tafel staan tussen de dieren, opgezet, net als hen. Hij kreeg bijna geen lucht meer.

'Wees niet bang, jongetje, ik doe je heus niets.'

Mevrouw Parmentier knipte het licht aan. Ze klonk helemaal niet als een heks, maar eerder als een gezellige oma. En toen Tommy de lieve glimlach op haar gezicht zag, gleed de spanning van hem af.

‘Je bent vast erg geschrokken,’ zei ze.

‘Het spijt me, mevrouw,’ stotterde Tommy, ‘mijn vriend en ik, we... we dachten dat u niet thuis was.’ Hij krabbelde overeind en veegde de tranen weg die ongemerkt waren gaan rollen.

‘Dat is nog geen reden om in iemands huis in te breken, dat weet je toch?’

Tommy knikte. ‘Het spijt me verschrikkelijk, mevrouw.’

‘Ach, het is al goed. Ik begrijp het wel. Je was vast nieuwsgierig naar wat die oude heks zoal uitspookt in haar griezelige huis, is het niet?’ Mevrouw Parmentier had een droevige blik in haar ogen. Ze wist maar al te goed dat iedereen haar een heks noemde achter haar rug.

Tommy schaamde zich om wat hij gedaan had. Hij kreeg medelijden met de oude vrouw. ‘Mijn vriend Max heeft me uitgedaagd.’ Tommy vertelde haar over de weddenschap. ‘Het was niet mijn bedoeling u te kwetsen.’

‘Hoe heet je eigenlijk?’

‘Mijn naam is Tommy.’

Mevrouw Parmentier stak haar hand uit en schudde die van hem. ‘Weet je wat, Tommy? Eigenlijk ben ik blij dat we elkaar ontmoet hebben. Ik ben dan wel een eenzame oude vrouw met een eigenaardige hobby, maar ik ben geen heks.’

Tommy glimlachte. ‘Dat zal ik zeker tegen mijn

vrienden zeggen.'

'Dat is lief van je, Tommy.'

'Is dit uw hobby?' Tommy wees naar de opgezette dieren.

'Taxidermie,' zei mevrouw Parmentier. 'Dat is het geleerde woord voor het opzetten van dieren.'

'Waarom doet u dat eigenlijk?'

'Jij bent wel heel nieuwsgierig, hè?' Mevrouw Parmentier lachte. 'Vooruit, ik zal het je vertellen. Je hebt me vast al zien rondrijden in die bestelwagen.'

Tommy knikte.

'Voor mijn beroep ruim ik dode dieren van de weg. Ik vind het zo triest als ik een dood dier op de grond zie liggen, elke keer opnieuw. Het went nooit. Daarom heb ik besloten om ze op deze manier een tweede leven te geven.'

Tommy was ontroerd door het verhaal. Hij legde zijn hand op Nanoeks kopje. 'Waar heb je hem gevonden?' vroeg hij.

'Waarom wil je dat weten?'

'Het is mijn kat. Vorig jaar is hij spoorloos verdwenen.' Opnieuw welden er tranen in zijn ogen op. Deze keer waren het niet alleen tranen van verdriet, maar ook van blijdschap. Hij was gelukkig omdat hij zijn beste maatje na al die tijd weer terugzag.

'Een eindje hiervandaan,' zuchtte mevrouw Parmentier. 'Ik weet zeker dat hij geen pijn geleden heeft, daar hoeft je je dus geen zorgen om te maken.'

'Mag ik hem mee naar huis nemen?' vroeg Tommy.

Mevrouw Parmentier krabde in haar haren. Er verscheen een denkrimpel op haar voorhoofd. 'Ik denk niet dat dat zo'n goed idee is, jongen.'

'Waarom niet?'

'Veel mensen vinden taxidermie iets griezeligs. Dode dieren opzetten, weet je, het is niet bepaald hetzelfde als postzegels verzamelen. Jouw ouders zouden het niet begrijpen. Dit zou nare gevolgen kunnen hebben voor ons allebei.'

Tommy's schouders zakten naar beneden.

'Maar weet je wat,' zei mevrouw Parmentier, 'je mag hem zoveel komen bezoeken als je wil. Het is en blijft tenslotte jouw kat. En dan kunnen we elkaar ook een beetje leren kennen. Wat vind je daarvan?'

Tommy lachte van oor tot oor. Hij vond het een geweldig idee. Op die manier bleef Nanoek voor altijd in zijn leven en hoefde hij niet bang te zijn dat hij zijn beste maatje ooit zou vergeten.

'Je moet me wel één ding beloven,' zei ze.

'En dat is?'

'Dat je de volgende keer niet langs het raam naar binnen glipt, maar gewoon even aanbelt, afgesproken?'

'Afgesproken.'